

СООТНОШЕНИЕ ИСТИННОГО И ЛОЖНОГО В ЯЗЫКЕ И РЕЧИ (на материале «Логике смысла» Делеза)

Песоцкая Д. Л. (Харьков)

Гипотетический характер противоречия между истиной и ложью в денотации трансформируется в сигнификации в конъюнктивное отношение одного элемента оппозиции к другому. В этом случае истина и ложь смещают границы традиционно понимаемой оппозиции и выходят за пределы формальных принципов измерения речи.

В результате приостановки действия принципа противоречия в сигнификации прежние отношения взаимоотрицания между истиной и ложью, полагающиеся в денотации лишь внешним образом, преобразуются в скрытую, внутреннюю, со-присутствующую связь между истиной и ложью как онтологическими означающими.

Конъюнктивное отношение истины ко лжи и лжи к истине в сигнификации превращает прежнюю симметричную форму их взаимоотношений в асимметричную, истина полагает саму себя и становится мерой лжи, ложь как «отсутствующий» элемент определима лишь в терминах истины. Ее «присутствие» можно обнаружить в результате противоречия, указывающего на принципиальную невозможность, несоответствие параметрам здравого и общезначимого смысла.

Однако, продолжив логику смысла до ее завершения, можно обнаружить, что функция лжи как онтологического означающего обладает двойственной и противоречивой природой: она одновременно и «отсутствие», и избыток. Именно избыток лжи/симулякра и есть та позитивность, позволяющая лжи появиться самой по себе, вне «захваченности» ее истиной. В этом смысле ложь представляет собой различие, которое никогда не подчиняется правилу сходства и ниспровергает все оценки, которые ей пытается навязать истина. Ложь/симулякр – это непрерывное становление, выходящее за пределы бытия в сверхбытийствующий мир номадических сингулярностей, утверждая власть лжи-

хаоса как уникального творческого фантазма, где невозможно никакое повторение того же самого.

ЖАНРОВА ПАРАДИГМА ТУРЕЦЬКОЇ АВТОРСЬКОЇ ДРАМАТУРГІЇ: РАДІОП'ЕСА

Прушковська І. В. (Київ)

Аналізуючи період розвитку турецької авторської драми, говоримо про наявність таких жанрів, як комедія, трагедія, драма, мелодрама, історична, історико-біографічна, дитяча, радіоп'єса тощо. Радіодраматургія як новий вид літератури з'явився у 20-х рр. ХХ ст. у багатьох західних країнах, таких як Італія, Німеччина, Австрія та ін. Радіомовлення і перші радіостанції з'явилися у Туреччині у 1927 р. в Анкарі та Стамбулі, згодом в Ізмірі, Ерзурум, Адані, Карсі. Перші радіодрами з'явилися на Стамбульському радіо у 1950-ті роки, авторами яких були Е. Р. Рей, Х. Танер, Б. Неджатігіль. Це були переважно п'єси на військову тематику, про визвольну боротьбу, переробки класичної поезії, творів європейських класиків, фольклорні, міфологічні запозичення.

Наприкінці ХХ ст. своєю майстерністю у написанні радіодрам відзначилися такі драматурги, як А. Агаоглу, Т. Озакман, Б. Сабунджу, Х. Саїн, А. Акпинар, В. Учкан, Г. Оджал, Б. Гюлерджан, Д. Сюмер, Е. Айтекін, Т. Офлазоглу, Н. Джумали, Д. Гюрзап, С. Орнек, У. Кьоксал, Ш. Гюней, А. Арит, О. Рифат, Г. Дільмен та інші. У ХХІ ст. радіодрами у Туреччині не користуються такою популярністю, як п'ятдесят років тому. На сьогодні в Туреччині існує лише одна радіостанція – ТРТ 1 радіо, яка щодня транслює радіоп'єси. Крім цього, варто назвати радіостанцію НТВ радіо, яка двічі на тиждень надає свій ефір для презентації радіодрам. Сучасна турецька драматургія Зейнеп Унал з метою підтримки розвитку радіоп'єс у 2011 р. випускає збірку сучасних радіопостановок. Сьогодні авторів, які беруться за написання радіодрам, не так вже й багато. Серед них варто назвати Улькю Айваза, Улькер Кьоксал, Хасана Еркека, Зейнеп Унал та ін. Розвиток радіотеатру у наші дні ускладнюється конкуренцією телевізійного